

Třída 8.A – volné téma (ČJ – vyučující Bára Horáková)

Pohled z okna

Když se podívám z okna, vidím ulice téměř bez lidí. V ulicích jsou sice zaparkována auta, ale jen jednou za čas se nějaké rozhodne, vyjet si na projížďku. Je to zvláštní, když ve městě tak velkém jako Praha neslyšíte pouze motor aut, ale i zpěv ptáků, nebo vítr cloumající s okny. Paprsky slunce se odráží od oken protějšího domu. Když zakloním hlavu a skoro se dotýkám obličejem skla, konečně spatřím i nádherně modře zbarvené nebe. Po obloze se potulovalo několik mráček, které vypadaly jako ovečky. Uvolnila jsem se. Nechala jsem všechny stres a vztek vyprchat ze své mysli a snažila se vnímat jen modrou oblohu, po které byly ledabyle rozházené kousky cukrové vaty. Byla jsem klidná jako voda a po dlouhé době jsem necítila tlak ve své mysli. Ten strašný tlak, který mě vždy utlačoval, nenechal mě se nadechnout a já musela lapat po dechu a doufat, že ustoupí. A teď, když nejednou tlak zmizel, cítila jsem se konečně volná, svobodná. Sice je karanténa a máme zákaz vycházení, ale pro mě je mnohem důležitější mít svobodnou mysl.

Sedla jsem si za stůl a stále dívající se z okna na ulici jsem se snažila vymyslet jak přesně chci, aby vypadala šestá kapitola Odsouzených. Člověk by ani neřekl jak dokáže být těžké upravovat, dodělávat a zdokonalovat takovou knížku. Chtěla jsem ji do konce roku dopsat a vydat, ale s mým tempem je to nejspíše nereálné. Táta bude mít zas kecy, že nemá co číst... S povzdychnutím protočím očima a dál se snažím šestou kapitolu dotvořit. Sedím a přemýšlím ještě dlouhou dobu a pak když už to chci vzdát, slunce vyjde zpoza mraku a mně na obličej dopadne několik příjemných paprsků. V tu chvíli, se mi do hlavy nahranou všechny věty a já se je snažím na papír přenést, jak nejrychleji dovedu.

Frederika, 8. A

Pohled z okna

Bylo krásné květnové dopoledne a já seděl v kuchyni u otevřeného okna s knihou a sklenicí bezové limonády před sebou. Ptáčci cvrlikali, jemný vánek mě lechtal po tvářích bílou záclonkou, která lemovala kraj otevřeného okna. Sluneční paprsky mě hřály do zad a vzduchem se linula překrásná vůně jablečného koláče. „Jablečný koláč!“, vykoukl jsem z okna a zahlédl moji oblíbenou sousedku pohybující se v kuchyni. Myslím, že mě na okamžik zahlédla, tedy jsem si tím jist, protože vykoukla z okna a vesele mi zamávala. „Chciałbyś kolażć??“ vlídně se mě zeptala. „Jéé, moc rád, děkuji.“

„Sousedka chvíli přemýšlela a poté oznámila: „Uperżću jeştę jedën, jen si muszę nałrhat jesczce pár jabliček.“ Hned, jak to dořekla, odběhla mimo můj dohled. Za minutku přiběhla její malá vnučka s žebříkem a opřela ho o nádhernou a majestátní jabloň. Chvilku se rozhlížela a pak vyšplhala do koruny stromu. Chtěl jsem jí pomoci, a tak jsem ji navigoval k místům plným červeňoučkových jablíček, protože z okna jsem viděl i vršek stromu. „Né to né, to je jeştę zelené!“, zavolal jsem na ni, když se jablko chystala utrhout. „Ty tupče, je akorát“, „możná skoro přezrálé!“ odpověděla mi na svůj věk poněkud drzá dívenka. Jemný jarní vánek začínal zavánět hádkou, když v tom z okna vykoukla sousedka. „Utrhni tu jabličku a ty chodź k nám.“

Zavřel jsem jeştę stále otevřenou knihu, ale okno nechal dokořán, hodil na sebe džínovou bundu a za chvilku už jsem se obouval dole pod dřevěnými schody. Vyběhl jsem ven, přeskočil dva ploty a byl jsem tu. Přišel jsem blíž k sousedce a čekal na pokyny.

Sousedka koukla na svou vnučku, která právě slézala z žebříku. Něco zadrmlila polsky a usmála se. Vnučka ji podala jablíčko. To jablíčko, kvůli kterému jsme se před chvilkou málem pohádali. Opravdu bylo skoro přezrálé, ale.. „Takže jsem měla pravdu, já to říkala,“ začal ten nevyčválaný spratek tancovat po zahradě a smát se mi do obličeje. Ta holka mě vytáčela a to fakt hodně. Už mi cukala ruka, ale sousedka holku naštěstí zarazila. „Patrz!“ Hned jak to dořekla, dítě se uklidnilo a pohlédlo na jablko, které sousedka držela v ruce. Ta jablko malinko otočila a najednou bylo zelené a nezralé.

Ukázalo se, že jablko bylo různé, ale každý jsme ho viděli z jiné strany. Někdy to tak chodí i v konfliktech, každý vidí situaci jinak a jiným úhlem pohledu a pak je těžké se dohodnout.

Žákyně 8. A

Pohled z okna

Při pohledu z okna se člověk cítí, jako by žil v malém, sírou zapáchajícím čínském městě, avšak tomu tak není. Tímto důvodem mohou být stovky, ba co stovky, ale desetitisíce Pražáků nosící roušky bloumajíce nad tím, proč jsme se dostali do takové situace. Odpověď zní zcela jednoduše. Dostihla nás naše vlastní lidská hloupost. Příroda pouze vrací úder, který bude později jistě silnější. Při pohledu z okna se strachujete o své nejbližší. Prarodiče, strýce, tetičky a pratetičky. Jednou si však uvědomíte, že vše mohlo být i jinak, kdyby se nad sebou lidé zamysleli. Problém je ale v tom, že vám to dojde, až bude pozdě. Při pohledu z okna jste viděli jen samou chamtivost a touhu po penězích. Ředitelé světových firem v jednom kuse říkají "Když letos miliarda, příští rok dvě! Je to jen pouhá hloupá ukázka dnešního světa, ale ta ukázka má určitě i co do činění s tím, proč nám to planeta vrací právě teď, než bude pozdě. Třeba při příštím pohledu z okna uvidíte svět už úplně jinak.

MH

Pohled z okna

Bylo březnové odpoledne a když pomineme fakt, že naše milovaná Česká republika je jaksi v karanténě a lidi téměř nemohou opustit svá bydliště, bylo to moc hezké březnové odpoledne. Svítilo slunce a na pracovním stole přede mnou se slunil Mikeš - můj kocour, zatímco spokojeně vrněl. Můj mozek takzvaně makal na plné obrátky, neb bych místo vysedávání u okna měla psát slohovou práci, jenže výjimečně jsem prostě

nemohla na nic přijít. Když tu najednou moje spisovatelsky založená část začala pracovat a tak vzniklo tohle.

Z okna vidím do vnitrobloku, což je definitivně příjemnější, než koukat do ulice, na které akorát jezdí hlučná auta. Ráda pozoruji veverky, jak hbitě šplhají na kvetoucí hruškový strom, jehož větve se líně naklání ze strany na stranu podle toho, jak zrovna fouká vítr. Baví mě pozorovat lidi z vedlejšího domu, jak hrají ping pong a pobaveně u toho na sebe pokřikují, nebo našťavaně klejí, když se jim hra zrovna nevydaří. Momentálně je bezduché hledění z mého okna jedna z mála (alespoň trochu) pozitivních věcí na této situaci, čímž jsem naprosto nechtěně nakousla také druhé možné téma této slohové práce. Někdy si taky ráda okno otevřu, abych se mohla nadechnout čerstvého vzduchu, asi v takové míře, jak je to v Praze a v této situaci možné.

Róza

Pohled z okna

Když se podívám z okna, vidí jen prázdné ulice. Lidé jsou zalezlí doma a bojí se vyjít ven. Jediný pohyb tam dole, upoutá moji pozornost. Pohybuje ve skrytu domů a vrhá jen nepatrný stín. Najednou se to zastavilo u popelnic a převrhlo to tašku, kterou tam někdo dal. Zvuk skla dopadajícího na asfaltovou cestu přeruší klid a ticho ulice. To, co tašku převrhlo, se leklo stejně jako já. Ukončilo to, a konečně jsem spatřila. Byla to pohublá pouliční kočka, která hledala něco k jídlu. Najednou mi v obličeji přistane paprsek světla. Někdo mi házel odrazky světla přímo do obličeje. Rozhlédla jsem se a uviděla jsem kluka tak v mém věku, jak se zrcátkem sedí na parapetu. Zavolala jsem na něj, ať toho nechá. Nějakou dobu jsme si povídali a pak jsme napsali šňůru s košíkem a posílali si vzkazy. Ten den jsem si uvědomila, že mám kamaráda, se kterým si můžu povídat, i když je karanténa.

Stela

